

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobkyně: **L. G.**
státní příslušnost Čínská lidová republika
zastoupena advokátem Mgr. Ondřejem Novákem
sídlem 738 01 Frýdek-Místek, Farní 19

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018, č.j. OAM-853/ZA-ZA14-P15-2015, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR **se zrušuje** a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta Mgr. Ondřeje Nováka se určuje částkou 10 200 Kč, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 7. 2. 2018, č.j. OAM-853/ZA-ZA14-P15-2015 žalované Ministerstvo vnitra ČR rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu správního řízení vzal žalovaný za objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je její obava z pronásledování a zatčení z důvodu skutečnosti, že je křesťankou a příslušnicí náboženské menšiny, konkrétně církve D. M. Žalovaný na základě výpovědi žalobkyně a shromážděných informací ohledně dodržování lidských práv a svobod v zemi původu žalobkyně učinil závěr, že žalobkyně nebyla ve vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť takové důvody v průběhu řízení ani neuvedla. Podle žalovaného nebyla žalobkyně v zemi původu z důvodu příslušnosti k náboženské skupině nikdy vystavena pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu, proto jí podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu rovněž mezinárodní ochranu neudělil. Jelikož žalovaný nezjistil skutečnosti, že se v případě žalobkyně jedná o případ hodný zvláštního zřetele, nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do země původu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy, neudělil jí doplňkovou ochranu ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu.
2. Žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí podala včasnou žalobu, ve které vytýkala žalovanému porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v jeho ustanoveních § 3, § 2 odst. 4, § 68 odst. 3 a § 50 odst. 3, 4. Zároveň vytýkala žalovanému porušení ust. § 12 zákona o azylu s tím, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu a § 14a téhož zákona, neboť jí v případě návratu hrozí nebezpečí vážné újmy. Dle žalobkyně porušil žalovaný také článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, článek 3 Úmluvy proti mučení a článek 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Žalobkyně odkázala na skutečnosti, které uvedla žalovanému při pohovorech konaných ve dnech 6. 10. 2015, 1. 12. 2015 a 20. 5. 2016. Žalobkyně poukázala na to, že je křesťankou a hlásí se k církvi D. Z. M. Z důvodu příslušnosti k této církvi čelila ve vlasti pronásledování, odposlechům a trýznivému mučení. Žalobkyně odkázala na jednotlivé incidenty a střety s policií, které popisovala v rámci provedených pohovorů ve správním řízení. Do České republiky cestovala společně s dalšími třemi souvěrci, všichni pocházeli ze stejného města, byli členy stejné církve a všichni měli podobné zkušenosti s pronásledováním ze strany policejních orgánů. K opuštění Číny je vedly stejné důvody. Je proto s podivem, že na rozdíl od jejich dvou souvěrců, kterým byla udělena mezinárodní ochrana, žalobkyni mezinárodní ochrana udělena nebyla. Žalovaný tedy nepostupuje v souladu se zákonem ani se zásadou předvídatelnosti rozhodnutí a právní jistoty, neboť ve skutkově shodných a obdobných případech mělo být rozhodováno stejně. Žalobkyně se obává z návratu do země původu z důvodu pronásledování pro svou víru. Skutečnosti, které popsala ve správním řízení, nepochybně spadají pod pojem pronásledování a odůvodněné obavy z pronásledování, tak jak je definuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 (tzv. „Kvalifikační směrnice“) i zákon o azylu. V důkazních materiálech o Čínské lidové

republiky je zcela jednoznačně uvedeno, že členové domácích nepovolených církví jsou pro svou víru pronásledováni, soustavně rušeni raziemi v místech setkání, zadržováni, ponižujícím způsobem vyslýcháni, následně rovněž v mnoha případech trestně stíháni a trestáni odnětím svobody, jsou mučeni a v některých případech mizí beze stopy. Členům těchto církví je zabavován náboženský materiál, knihy i peníze a to bez opory v zákonu. Pronásledování křesťanů probíhá v Číně masově ve všech částech země, v důsledku čehož je nemožné vnitřní přesídlení v rámci Číny. Skutečnost, že vnitřní přesídlení v rámci Číny není možné, je známa žalovanému z úřední činnosti, kdy v rámci řízení vedených žalovaným, čínským křesťanům ve skutkově i časově obdobných věcech azyl udělen byl. Pokud žalobkyni mezinárodní ochrana udělena nebyla, je zřejmé, že žalovaný vzal za základ napadeného rozhodnutí skutkový stav, který je v rozporu se správním spisem a nemá v něm oporu a je rovněž v rozporu s provedeným dokazováním. Žalobkyně zároveň nesouhlasila i s neposkytnutím doplňkové ochrany, neboť v případě jejího návratu do země původu jí hrozí nebezpečí vážné újmy, konkrétně mučení a nelidské či ponižující zacházení či trestání. Dále žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nepochopitelné a neakceptovatelné kopírování částí odůvodnění, v důsledku čehož je nesrozumitelné, neboť z něj ani nevyplývá, na základě kterých konkrétních důkazů žalovaný dospěl k jednotlivým skutkovým zjištěním a z jakých důvodů. Žalovaný odmítl hodnotit veškeré důkazy, které mu předložila v průběhu správního řízení. Žalobkyně poukázala na rozpornost tvrzení žalovaného o tom, že je seznámen se situací v Číně a že nepopírá problematičnost postoje čínské vlády k náboženským skupinám a na druhé straně v odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrdí, že žalobkyni v Číně nehrozí jakékoliv nebezpečí. Žalobkyně navrhla k důkazu jako jeden z relevantních materiálů pro vyhodnocení žádosti o udělení mezinárodní ochrany zprávu Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 98863/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015 pojednávající o zatýkání i mizení osob navrátilých se po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu na území Číny. Podle žalobkyně žalovaný tento důkaz účelově pominul, aby jí nemusel udělit azyl či doplňkovou ochranu. Žalovaný nesprávně aplikoval zásadu hospodárnosti řízení v tom, že nezajistil překlad navrhovaných důkazních materiálů, které žalobkyně doložila. Bez jakýchkoliv důvodů a v přímém rozporu s provedeným dokazováním žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že žalobkyně je ekonomickým migrantem a dále uvádí nepodložené tvrzení o organizované skupině, organizované do Brna apod. Závěrem žaloby žalobkyně namítala nezákonný způsob seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a zcela nepřiléhavé použití citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu. Navrhovala, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018, č.j. OAM-853/ZA-ZA14-P15-2015 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s.ř.s.).

5. Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany dne 6. 10. 2015. V žádosti uvedla, že ze své vlasti vycestovala dne 22. 9. 2015 letecky z Pekingu přes Berlín do Prahy. Disponovala svým cestovním pasem a českým vízem. Zemi původu opustila z náboženských důvodů, neboť je křesťanka a křesťanství je v Číně potlačováno. Případný návrat do vlasti by pro ni i pro její rodinu byl nebezpečný, neboť pronásledování křesťanů v Číně je v poslední době čím dál tvrdší. Ve vlastnoručně psaném prohlášení uvedla, že je věřící a její církev náleží k domácím církvím, přičemž křesťanům se v Číně dostává nátlaku a perzekuce ze strany komunistické vlády, čili nebezpečí zatčení, věznění, mučení a týrání, které vede ke zranění nebo smrti. Dne 6. 10. 2015 byl s žalobkyní proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Při něm žalobkyně popisovala problém, který se udál v zimě roku 2014, kdy je někdo udal na policii, která k nim následně přišla. Posléze byli odvedeni na policii, kde se jich ptali, zda vědí, že šířit oficiální víru je nezákonné. Žalobkyni se tehdy s pomocí jedné sestry podařilo vysmeknout z bundy a utéct. Od této události se žalobkyně bála přidat k nějaké skupince věřících. Žalobkyně dále při pohovoru popsala, že při domácích shromážděních museli být všichni ostražití a u dveří většinou hlídali někteří ze spoluvěřících, protože se stále množily různé příběhy bratrů a sester o lidech z různých jiných skupin, kteří byli zatčeni a vyslýcháni. Na ulici probíhaly namátkové kontroly policie, v důsledku čehož bylo nebezpečné mít sebou materiály týkající se víry a často se stávalo, že policie dělala domácí prohlídky a hledala veškeré materiály o víře, proto začala žalobkyně s bratry a sestrami podnikat konkrétní kroky k odjezdu z Číny. Vyřídili si víza, s čímž jim pomohl jeden spoluvěrec a kontaktoval je na cestovní kancelář, která jim potřebná víza zajistila. Dne 1. 12. 2015 byl s žalobkyní proveden doplňující pohovor, při němž podrobněji vylicila svůj zážitek, který se udál v zimě roku 2014. Se skupinkou souvěrců šla jejich víru představit občanům na ulici, kde rozdávali letáky. Jeden leták žalobkyně dala do rukou policistovi v civilu a poté, když šli domů, je někdo udal, neboť k nim přijelo policejní auto, z něhož vystoupili dva policisté a zezadu k nim dorazil onen zmíněný policista v civilu, který žalobkyni držel a kolegům nahlásil, že je vedoucí a že ji mají zatknout. Poté však jedna sestra prohlásila, že vedoucí je ona, policie tuto sestru zadržela a žalobkyně pak utekla. V květnu 2015 byla vedoucí jejich společenství vyslána do města Kaifeng k převzetí seznamu osob se zkušenostmi s vírou jejich souvěrců z Domácí církve od jedné souvěrkyně. Poté, co se žalobkyně s touto sestrou setkala v Kaifeng na autobusové zastávce, ji sestra odkázala na jiné místo, kde jí měla seznam předat. Než se však stihly přemístit, objevili se čtyři policisté, kteří je odvezli na policejní stanici v Kaifengu. Žalobkyně se jich ptala, proč byly zadrženy. Na to jí bylo odpovězeno, že by to měla sama vědět. Poté žalobkyni zbili, aby zjistili, jaký mají mezi sebou vztah. Vysypali jí věci z kabelky a u její sestry našli seznam. Následně k nim přišla policistka a provedla osobní prohlídku a rozdělila je. Žalobkyně byla celé odpoledne vyslýchána a dotazována na své osobní údaje, na uvedení církve a místa úschovy církevních darů. Když vypovídala negativně, policista ji kopal, udeřil pěstí do břicha a držel za vlasy, a když ležela na zemi, zbilo ji několik policistů. Výslech trval do večera, a jelikož neodpovídala, byla několikrát zbита. Tento výslech trval několik hodin denně po tři dny a vždy, když neodpovídala nebo její odpověď policisty neuspokojila, zbili ji. Na surové jednání policistů si nikde nestěžovala, neboť policie podle jejího názoru hledala věřící, kdyby si tehdy šla stěžovat, zůstala by tam. U tohoto pohovoru dále žalobkyně uvedla, že členkou domácí církve je od druhé poloviny roku 2013. Tam ji přivedla matka, jelikož měly rodinné problémy a díky tomu, že se stala věřící se její psychické i rodinné problémy uklidnily. Na otázku

dalších potíží ve vlasti žalobkyně uvedla, že v červnu 2015 měla schůzku se sestrou na nočním trhu mezi 17. a 18. hodinou. Když tam přicházela, viděla, jak k sestře přistoupilo pět mužů v civilu a odvedlo ji. Později se žalobkyně dozvěděla, že tato sestra byla uvězněna. Žalobkyně se domnívala, že jejich telefony byly policií odposlouchávány a ona sama nebyla tehdy zatčena díky tomu, že na tržnici přišla o něco později. Pokud by z Číny neodjela, byla by zadržena, jelikož se domnívala, že její telefon byl odposloucháván. Další doplňující pohovor byl s žalobkyní uskutečněn dne 27. 5. 2016. Při něm se žalobkyně vyjádřila k potvrzení o zaměstnaneckém poměru a výši měsíčního příjmu tak, že si tento doklad ona sama nevyřizovala, tehdy doučovala a neměla stálou práci. Doklad potřebný k žádosti o udělení víza jí proto zajistila cestovní kancelář. V pořadí třetí doplňující pohovor byl s žalobkyní realizován dne 7. 12. 2016 (pozn. soudu v odůvodnění napadeného rozhodnutí je mylně uvedeno datum 27. 5. 2016). Při tomto pohovoru žalobkyně odpovídala na otázky týkající se církve, ke které se hlásí a základních principů ohledně náboženství, které vyznává. Současně u tohoto pohovoru žalobkyně znovu vypovídala ohledně svého zadržení v roce 2014 a zatčení v roce 2015. Součástí správního spisu žalovaného jsou shromážděné zprávy o zemi původu žalobkyně a to:

- informace Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017 ohledně dodržování lidských práv v Číně,
- zpráva Freedom House ze dne 27. 1. 2016 nazvaná „Svoboda ve světě 2016-Čína“,
- zpráva Amnesty International ze dne 24. 2. 2016,
- zpráva Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR z března 2016 pojednávající o pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou,
- zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států Amerických ze dne 10. 10. 2016 o svobodě vyznání za rok 2015,
- zpráva Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015 – kapitola IV. - Prioritní země – Čína a
- zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie z března 2016 nazvaná „Čína - křesťané“.

K uvedeným informacím o zemi původu žalobkyně krajský soud poznamenává, že z obsahu správního spisu nezjistil zmiňovanou informaci Ministerstva zahraničních věcí č.j. 98863/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, na kterou bylo poukazováno v žalobě a která se má zmiňovat o zatýkání a mizení osob navrátilých se po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu na území Číny.

6. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
7. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Podle odst. 5 téhož ustanovení ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmou se rozumí zejména přiměřená kroky

příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo vážnou újmu za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup. Podle odst. 6 téhož ustanovení původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

8. Podle čl. 9 odst. 1 Směrnice Rady 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohly žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu a o obsahu poskytované ochrany (tzv. Minimalizační směrnice) za pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. A Ženevské úmluvy je považováno jednání, které je:

- a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit nebo
- b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písm. a).

9. Podle odst. 2 písm. a) téhož článku Kvalifikační směrnice za pronásledování ve smyslu odst. 1 může být mimo jiné považováno použití psychického nebo fyzického násilí včetně sexuálního násilí.

10. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu, se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

11. Podle odst. 2 téhož ustanovení, se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí i z připojeného správního spisu v daném případě vyplynulo, že žalobkyně jako zásadní a v podstatě jediný důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla obavy z pronásledování a zatčení z důvodu skutečnosti, že je příslušnicí náboženské skupiny, konkrétně církve D.Z. M.. Jak vyplynulo z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný nezpochybnil věrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně její příslušnosti k této náboženské skupině a nezpochybnil ani její tvrzení o životě v zemi jejího původu a její konkrétní potíže. Na straně 22 v druhém odstavci svého rozhodnutí žalovaný uvedl: „Dospěl následně k závěru, že nelze vyloučit, že žalobkyně je příslušnicí církve D. Z. M., neboť její výpovědi stran uvedené církve, alespoň základně v obrysech odpovídají informacím, které by řadový příslušník církve i s ohledem na jeho vzdělání, věk a sociální původ mohl mít. Její výpovědi v tomto směru byly konzistentní, vnitřně ani ve vzájemném vztahu nerozporné a bez ohledu na skutečnost, že se správnímu orgánu nepodařilo získat konkrétní a objektivně ověřitelné informace o tomto konkrétním náboženském hnutí, považuje správní orgán žadatelky v tomto bodě za dostatečné“ (pozn. soudu – žalovaný se zřetelem k této formulaci zřejmě mínil to, že považuje výpověď žalobkyně v tomto bodě za dostatečnou). Následně žalovaný na téže straně pokračuje tím, že s ohledem na tvrzenou příslušnost žalobkyně k církvi D. Z. M. se seznámil se situací v oblasti dodržování svobody vyznání v Číně. Cituje informaci Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017, podle které vláda omezuje praktikování náboženství na pět oficiálně uznávaných náboženství a pouze v oficiálně uznávaných náboženských prostorách a zároveň klasifikuje mnoho náboženských skupin, které nejsou pod její kontrolou, jako „kulty zla“. Podle zprávy Freedom House nazvané „Svoboda ve světě 2017 – Čína“ ze dne 27. 1. 2016 je svoboda vyznání ze strany formální ateistické komunistické strany Číny přísně omezována. Všechny náboženské skupiny jsou povinny se registrovat u státní správy, některé skupiny jsou zakázány a jejich členové jsou pronásledováni, vězněni a mučeni. Neregistrované skupiny včetně neoficiálních protestantských a římskokatolických kongregací působí v ilegální šedé zóně. Některé jsou schopny se postupně setkávat za tichého souhlasu místních správních orgánů, zatímco shromáždění jiných domácích církví jsou naopak přepadána nebo vykazována ze svých shromáždíšť. Podle zprávy Amnesty International 2015/2016 – Čína ze dne 24. 2. 2016 byla svoboda vyznání v Číně i nadále systematicky potlačována. Dle této zprávy pokračovala vláda ve své kampani demolicí kostelů a strháváním křesťanských křížů v provincii Che-Tiang. Podle zprávy Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie ze dne 21. 4. 2016 docházelo v Číně i nadále k omezování aktivit občanské společnosti, k omezování bohoslužeb a kulturních projevů menšin. Žalovaný dále cituje zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání za rok 2015 ze dne 10. 8. 2016, ve které Ústava Číny stanoví, že občané mají svobodu náboženského přesvědčení, ale omezuje ochranu praktikování náboženské víry na „normální náboženské aktivity“ a nedefinuje pojem „normální“. Ve zprávě je rovněž uvedeno, že v průběhu uplynulého roku se nadále objevovaly zprávy, že státní orgány fyzicky týraly, zadržovaly, zatýkaly, mučily, odsuzovaly k trestu odnětí svobody nebo šikanovaly stoupence zaregistrovaných i nezaregistrovaných náboženských skupin za aktivity související s jejich náboženskou vírou a jejich provozováním náboženských praktik. Podle zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie – Čína: křesťané z března 2016 se čínské úřady snaží mít pod kontrolou všechny oblasti náboženského života. Omezování

náboženských svobod a činností je rozsáhlé, existují ovšem také značné rozdíly přísnosti omezení v jednotlivých regionech. Protestantské skupiny, které nemají vazby na vlastenecké sdružení a katolíci vyznávající loajalitu k Vatikánu nemají možnost se registrovat jako právnické osoby. Některé z nich se mohou scházet s tichým souhlasem místních úřadů, ale setkání jiných domácích církví jsou rozháněna nebo jsou jejich členové vyháněni z míst, kde se scházejí. Z citovaných zpráv o zemi původu žalobkyně pak žalovaný učinil tento dílčí závěr: „Po porovnání informací sdělených žadatelkou, resp. jejím právním zástupcem, a jejich porovnáním s výše uvedenými informacemi o situaci členů náboženských menšin v Číně správní orgán dále konstatuje, že tito se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek“. Jinými slovy, žalovaný z citovaných shromážděných zpráv o poměrech v zemi původu žalobkyně má za prokázáno, že v Čínské lidové republice je svoboda náboženského vyznání do značné míry omezována a že v této zemi existuje pronásledování z náboženských důvodů. S tímto dílčím závěrem žalovaného krajský soud zcela souhlasí.

12. Krajský soud ovšem nemůže souhlasit s dalším závěrem žalovaného, a sice že „Pokud jde o individuální tvrzení pronásledování z důvodu náboženského vyznání žalobkyně nebo její budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do vlasti, pak v tomto bodě správní orgán důvodnost žádosti jmenované o mezinárodní ochranu dle zákona o azylu neshledal“. Podle názoru žalovaného, ačkoliv byla žalobkyně dle svých sdělení příslušnicí uvedené církve a svou víru po několik let ve vlasti vyznávala, nebyla nikdy ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek rozhodně dlouhodobě pronásledována ve smyslu zákona o azylu, tj. nebyla závažným způsobem porušována její základní lidská práva. Pokud jde o zatčení žalobkyně, ke kterému mělo dojít v květnu 2015, pak dle žalovaného k tomuto incidentu došlo několik měsíců před odjezdem žalobkyně z vlasti a podáním žádosti o mezinárodní ochranu v České republice a nelze zde shledat konkrétní příčinnou souvislost těchto kroků. Navíc se jedná o jediný incident přesto, že jednání policistů vůči žalobkyni překročilo akceptovatelnou míru. Znovu již pak žalobkyně zadržena či dokonce opakovaně zadržována či vězněna nebyla, nebyla ve své vlasti během života ani v současnosti trestně stíhána a nestala se ani terčem jakéhokoliv jiného negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek vůči své osobě, tím méně pak z důvodu svého náboženského přesvědčení. Z uvedeného žalovaný pak dovodil dílčí závěr, že „Žalobkyně pouze využila znalosti o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přestože ona sama ve skutečnosti ve své vlasti ohrožena nikdy nebyla“. Podle žalovaného žalobkyni nikdo objektivně nebránil v její víře, resp. jejím vyznávání, nedošlo u ní k žádnému ohrožení či porušení svobody jejího vyznání a ani k ohrožení jejího zdraví, života, osobní svobody či jiných základních lidských práv. Tento dílčí závěr žalovaného je dle krajského soudu ničím nepodložený a je v příkrém rozporu s opakovaným tvrzením žalobkyně ohledně jejího zadržení v zimě 2014 a zejména zatčení, k němuž mělo dojít v roce 2015. Při tomto zatčení policista žalobkyni i její souvěrkyni při kladení otázek a odpovědí praštil, vysypal jim obsah kabelek a z věcí spoluvěřící vytáhl jednu věc, kterou označil za důkaz. Následně je prohledala policistka a poté přišli opět do místnosti policisté a sdělili spoluvěřící, ať si nemyslí, že nic neví, neboť již dlouho ji sledují a donutí ji spolupracovat. Poté spoluvěřící žalobkyně odvedli a žalobkyni vyslýchali dále dva policisté ohledně jejího jména, bydliště, hlavy církve a církevní pokladničky. Když žalobkyně na tyto otázky sdělila, že do Kaifengu přijela

cestovat a chtěla se zeptat na cestu, jeden z policistů ji kopnul, ona tak upadla na zem a praštila se do hlavy a rozbřečela se. Policisté ji začali kopat do zad a do nohou. Žalobkyně rovněž slyšela, jak bijí její spoluvěřící. Když nemohla odpovědět na otázky, policista ji chytil za vlasy a praštil ji hlavou o zeď. Zadržena byla žalobkyně tehdy celkem tři dny. Byly jí kladeny stejné otázky, na které neodpověděla a jeden z policistů ji několikrát kopl do břicha, až vyvrátila obsah žaludku a ztratila vědomí. Se zřetelem k výše citovanému ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu a čl. 9 odst. 1 Kvalifikační směrnice lze tedy nepochybně připustit, že žalobkyně měla důvodné obavy z pronásledování pro příslušnost k náboženské skupině a tato skutečnost nebyla nikterak v průběhu správního řízení vyvrácena. Uvedený dílčí závěr žalovaného naopak nemá oporu v obsahu správního spisu. Pro krajský soud je pak zcela nepřezkoumatelné tvrzení žalovaného, že „V případě jmenované opakovaně konstatuje, že žádné porušení lidských práv z důvodu náboženské příslušnosti neshledal ani v minulosti a ani do budoucnosti“. Nutno dodat, že odkaz žalovaného na soudní judikaturu v této části odůvodnění napadeného rozhodnutí (strana 25 napadeného rozhodnutí) je zcela nepřiléhavý.

13. Za zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje krajský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí i v té části, v níž žalovaný odkazuje na možnost žalobkyně využít vnitřního přesídlení v rámci Číny. Žádná z použitých zpráv o poměrech v zemi původu žalobkyně totiž neuvádí to, že by v některé části Čínské lidové republiky nedocházelo k náboženskému pronásledování; naopak tyto informace dokladují, že k tomuto pronásledování dochází na celém území.
14. Žalovaný mimo jiné v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně přicestovala do České republiky zcela zjevně v rámci organizované skupiny dalších svých spoluobčanů, jejich údajných souvěrců, které však dle jejího vyjádření nikdy dříve neznala a to na základě víza získaného stejně jako v případě jejich souvěrců jak následně všichni připustili, za pomoci uvedení řady nepravdivých skutečností a doložení víceméně padělaných, resp. opětovně nepravdivých dokumentů na Zastupitelském úřadu České republiky v Pekingu. Dále žalovaný v této souvislosti uvedl, že nemá pochybnost v tom, že příjezd žalobkyně i ostatních jejích údajných souvěrců byl zcela jistě pečlivě organizovaný ze strany třetích osob, které za úplatu zajistily jak vydání víz pro tuto konkrétní skupinu osob za pomoci nepravdivých informací a pozměněných dokumentů, tak hromadný příjezd konkrétních osob do České republiky a následně i jejich cestu k podání žádosti o mezinárodní ochranu v Zastávce u Brna. Důvody žalobkyně k odjezdu byly podle žalovaného zcela jiné, než se snaží tvrdit a to s vysokou pravděpodobností z důvodu ekonomického a ne útěk před údajným náboženským pronásledováním (viz strana 20 a 21 napadeného rozhodnutí). K uvedenému musí krajský soud konstatovat, že z obsahu rozsáhlého správního spisu žalovaného nevyplýnul jediný listinný důkaz na podporu těchto tvrzení. Z úřední činnosti krajského soudu je mu známo, že tento závěr žalovaného byl prezentován v odůvodnění dalších žalobou napadených rozhodnutí, přičemž ani z jednoho rozhodnutí nevyplývalo, že by příjezd žadatelů o mezinárodní ochranu z Číny někdo organizoval, jaký měl k tomu důvod, resp. co bylo záměrem této organizované akce. I kdyby ostatně tato organizovanost byla prokázána, rozhodně by sama o sobě nemohla být důvodem pro neudělení azylu či doplňkové ochrany.

15. Z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dále vyplynulo, že s otázkou neudělení doplňkové ochrany žalobkyni podle ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, zejména s tím, zda žalobkyni hrozí v případě návratu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání se žalovaný vypořádal tak, že doslovně opsal odůvodnění týkající se neudělení azylu podle ust. § 12 písm. b) téhož zákona. Krajský soud hodnotí i v této části odůvodnění rozhodnutí žalovaného jako nepřezkoumatelné a to ze stejných důvodů jak uvedeno shora.
16. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný na straně 33 uvedl, že k obavám žalobkyně ze zatčení ze strany čínských státních orgánů v případě jejího návratu do vlasti v souvislosti s tím, že se v Číně podle ní již ví, že zde v České republice požádalo o udělení azylu 60 čínských křesťanů uvádí, že je nucen zmíněnou obavu považovat za nepodloženou a čistě hypotetickou spekulaci a domněnku, neboť žalobkyně nad rámec obecného tvrzení neuvedla a nepředložila během správního řízení žádné relevantní skutečnosti, které by jí tvrzené nebezpečí činilo reálným a které by pro ni bylo dostatečným důvodem se domnívat, že jí může s významnou pravděpodobností postihnout. Neuvedla ani žádné konkrétní právní předpisy a omezení, které by se na ni měly vztahovat v souvislosti s dalším pobytem po době platnosti turistického víza. K tomu žalovaný poukázal „Na neexistenci důkazů o systematickém týrání, včetně zadržování a špatného zacházení neúspěšných žadatelů o azyl, kteří se vracejí do Číny“. K této části odůvodnění krajskému soudu nezbyvá, než jen konstatovat, že k posouzení otázky bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o azyl do Čínské lidové republiky, si žalovaný neopatřil žádné relevantní informace, což bylo jeho povinností, a dopustil se tak další vady řízení. Zarážející je v tomto směru, jakým způsobem se vypořádal s důkazním návrhem právního zástupce žalobkyně, aby provedl důkaz zprávou Ministerstva zahraničních věcí č.j. 98863/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu při návratu do Číny, a sice že tato zpráva dle žalovaného je zastaralá, neboť je datována v období, kdy konkrétní žadatelka (tedy žalobkyně) ještě ani neopustila zemi svého původu. Dle žalovaného „Jde navíc o jediný zdroj ze všech použitých informací o situaci v Číně, který takto obecně závěry bez dalších konkrétních specifikací činí a správní orgán nemůže pouze na něm založit své rozhodnutí“. Kromě toho, že dle názoru krajského soudu je v této části odůvodnění napadeného rozhodnutí do značné míry nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, je nutno dát za pravdu žalobní námitce, že citovaná zpráva je datována dnem 17. 6. 2015; pochází tedy ze stejného období, za které byly v podstatě použity i další informace o zemi původu žalobkyně.
17. Ze shora uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení tímto rozsudkem bez jednání v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s. a věc podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Bude na žalovaném, aby si opatřil doplňující informace týkající se bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu do země původu žalobkyně a v novém rozhodnutí srozumitelně a dostatečně odůvodnil neudělení či udělení azylu žalobkyni podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a doplňkové ochrany podle ust. § 14 odst. 1, 2 téhož zákona.
18. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyni v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).

19. Ustanovenému právnímu zástupci žalobkyně byla přiznána odměna za její zastupování v rozsahu tří úkonů právní služby po 3 100 Kč a tří režijních paušálů po 300 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění, celkem tedy 10 200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 17. května 2019

JUDr. Petr Indráček

samosoudce